*Марцинкевич С. А.,**аспірант**Хмельницького університету управління та права*

ЩОДО ПІДСТАВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗОВУ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню визначення підстав забезпечення позову в адміністративному судочинстві. На основі аналізу положень Кодексу адміністративного судочинства України та судової практики розглянуто особливості визначення підстав забезпечення позову в адміністративному судочинстві. Встановлено, що підстави забезпечення позову у адміністративному судочинстві, визначенні у Кодексі адміністративного судочинства України, є недостатньо конкретизованими, що ускладнює їх практичну реалізацію та обумовлює зловживання у використанні інституту забезпечення позову. Наголошено, що ключова проблема визначення підстав забезпечення позову в адміністративному судочинстві полягає у їх залежності від обставин, які не існують на момент вирішення питання про забезпечення позову. Через це позивачі, обґрунтовуючи наявність підстав для забезпечення позову, вимушені посилалися виключно на власні міркування або прогнози, підтвердити які апріорі не в змозі. Аргументовано, що одним з ключових завдань процесуальних норм, які регламентують вжиття судом заходів до забезпечення позову, має бути досягнення балансу між правом позивача на ефективний захист свого порушеного права та правом відповідача заперечувати проти адресованих йому вимог у будь-який дозволений законом спосіб, не зазнаючи при цьому надмірних і невинуватих обмежень.

На основі проведеного дослідження та з огляду на презумпцію неправомірності рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень, пропонується щодо позовів, предмет спору по яким пов'язаний із сплатою грошових сум, закріпити презумпцію існування обставин, які вказують на те, що невиконання таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду або істотно ускладнити чи унеможливити ефективний захист або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся або має намір звернутися до суду, оскільки неможливість доказування відповідного припущення та фактів є серйозною перешкодою для застосування забезпечення позову сьогодні у правозастосовній сфері. Наголошується на необхідності впровадження щодо таких позовів в адміністративне судочинство інституту зустрічного забезпечення, що здатен гарантувати сплату суб'єктом оскарження штрафних санкцій у випадку відмови суду у задоволенні його позовних вимог. Наголошується, що, якщо позивач не має намірів створення перешкод виконанню рішення суб'єкта владних повноважень, яким на нього покладені штрафні санкції, то він має внести оспорювану позивачем суму на депозит суду або надати інші гарантії своєї фінансової спроможності.

Ключові слова: адміністративне судочинство, суд, суб'єкт владних повноважень, забезпечення позову, правові підстави, зустрічне забезпечення, презумпція неправомірності, ухвала суду.

Постановка проблеми. Забезпечення позову в адміністративному судочинстві є дієвим та оперативним засобом захисту прав та інтересів осіб, які звертаються до суду, здатне попередити нанесення таким особам збитків. Поряд із цим, їх формальне застосування може призвести до порушення прав інших учасників процесу, стати перешкодою для реалізації їх прав або владних повноважень, заподіяти збитки тощо. Отже, визначення підстав забезпечення позову в адміністративному судочинстві має вагоме значення.

Правозастосовна практика свідчить про відсутність однакового підходу до визначення підстав для забезпечення позову в адміністративному судочинстві, що є перешкодою у застосуванні цього процесуального інституту в необхідних випадках.

Підстави забезпечення позову у адміністративному судочинстві визначенні у Кодексі адміністративного судочинства України (далі – КАСУ) [1], однак відповідні норми є недостатньо конкретизованими, що ускладнює їх практичну реалізацію та обумовлює зловживання у використанні інституту забезпечення позову.

У науковій літературі інститут забезпечення позову в адміністративному судочинстві досліджувався Г.В. Мойсєєнко [2], Н.Б. Писаренко [3], А.В. Руденко [4], І.І. Сіліч [5] тощо. Водночас підстави забезпечення позову в адміністративному судочинстві залишаються мало дослідженими у сучасній доктрині адміністративного процесуального права.

Вищевикладене вказує на актуальність дослідження, метою якого є обґрунтування пропозицій щодо підстав забезпечення позову в адміністративному судочинстві.

Виклад основного матеріалу дослідження. Підставами для забезпечення позову в адміністративному судочинстві є обставини, які вказують на те, що невиконання таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити:

- 1) виконання рішення суду, прийнятого за результатом розгляду справи;
- 2) ефективний захист порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся;
- 3) поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся (ст. 150 КАСУ).

З огляду на невідомість конкретизацію відповідних положень Вищого адміністративного суду України (далі – ВАСУ) надав певні уточнення їх застосування [6; 7]. Поряд із цим, є очевидним, що наведені роз'яснення не охоплюють всіх можливих мотивів, які можуть свідчити про існування очевидної небезпеки заподіяння шкоди правам, свободам та інтересам позивача до ухвалення рішення в адміністративній справі тощо. Не сформовано навіть приблизного кола таких мотивів і у правозастосовній практиці. Більш того, судова практика щодо забезпечення позову в адміністративному судочинстві свідчить про наявність різного підходу до вирішення однакових питань, які постають в процесі розгляду

заяви про забезпечення позову. Наприклад, розглядаючи клопотання позивача про зупинення стягнення з нього штрафу в розмірі 850 грн., який накладено постановою Управління патрульної поліції, що є об'єктом оскарження у справі, суд дійшов висновку про наявність підстав для його задоволення із огляду на те, що його сплата до вирішення справи по суті «може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду або ефективний захист або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся до суду» [8]. Поряд із цим, розглядаючи клопотання позивача про забезпечення позову шляхом зупинення стягнення на підставі виконавчого напису нотаріуса, яким стягнуто із позивача на користь ТОВ «Фінансова компанія «Фактор Груп» грошові кошти у розмірі 2 239 823,80 грн. і який є предметом оскарження у справі, суд дійшов протилежного висновку, мотивувавши це тим, що продаж на публічних торгах майна позивача, яке арештовано та описано у зв'язку із виконанням цієї постанови, є маловірогідним у строк розгляду справи по суті [9]. При цьому, суд жодним чином не оцінив доводи заявника, які стосуються саме підстав забезпечення позову, зокрема його твердження про те, що реальність намірів відповідача провести продаж майна на публічних торгах, поки триватиме судовий розгляд справи, може істотно ускладнити чи унеможливити ефективний захист прав скаргника.

Досить часто ухвали суду, як про задоволення заяв про забезпечення позову, так і про відмову в їх задоволенні, не містять відповідного мотивування. Як слушно відзначає Г.А. Медвідчук, «універсальною тезою адміністративних судів у разі відмови в забезпеченні позову є: «суд приходять до висновку про відсутність підстав для вжиття заходів забезпечення позову», що є недопустимим для нормального функціонування адміністративного судочинства в Україні, адже мотивування судових рішень є механізмом контролю за здійсненням судочинства, судові рішення має показувати стороні, що її почули» [10, с. 179]. Варто відзначити поширення використання судами наступного мотивування для відмови у вжитті забезпечення позову по адміністративній справі: «зміст заяви про забезпечення позову та долучені до неї документи не дозволяють дійти переконливого висновку про існування підстав для забезпечення позову» [13; 14].

Погоджуємося із практиками, які наголошують, що відсутність в ухвалях суду пояснень того, із яких міркувань суд дійшов висновку щодо існування підстав про відмови у задоволенні заяви про забезпечення позову, ускладнює їх оскарження [13]. Звісно, в таких випадках апеляційні або касаційні суди позбавлені можливості надати оцінку діям суду першої інстанції, адже відсутні аргументи суду на користь прийняття відповідного рішення.

Наведені приклади судової практики застосування норм КАСУ щодо забезпечення позову яскраво підтверджують факт порушення ідеї верховенства права, яка ґрунтується на застосуванні адміністративним судом законів однаково для всіх і здійсненні його тлумачення в спосіб, що забезпечує пріоритет прав і свобод людини [3, с. 11].

Отже, законодавство щодо підстав забезпечення позову має дуже неоднозначне застосування на практиці. Переконані, що причиною формування такої практики правозастосування є відсутність досконалого законодавства щодо заходів забезпечення позову в адміністративному судочинстві, надмірне використання оціночних понять при формулюванні підстав забезпечення позову.

Критично оцінюється законодавство в цій частині і науковцями.

На думку А.А. Музиченко, «передбачені підстави для застосування заходів забезпечення позову є оцінними та містять небезпеку для застосування заходів забезпечення позову всупереч цілям інституту забезпечення позову» [15, с. 118].

Отже, однією з перепон ефективного застосування законодавства в частині визначення підстав забезпечення позову в адміністративному судочинстві науковець вважає оціночний характер відповідної норми. Звісно, істотність та очевидність певних обставин, унеможливлення ефективного захисту суддями може бути сприйняте по-різному, визначається суб'єктивною думкою конкретного судді.

Т. О. Рим відзначає, що суд наділяється достатньо широкими повноваженнями з тлумачення оціночних понять, що покладає на нього відповідальність за правильність ужиття відповідних заходів і глибоке обґрунтування ухваленого судового рішення [14, с. 141].

Г.В. Мойсенко слушно відзначає, що «відсутність чітко визначених стандартів оцінювання відповідних понять, тлумачення відповідних нормативних положень створює досить широкі можливості для прояву суб'єктивного суддівського розсуду, прийняття різних за змістом постанов, що визнати виправданим не можна» [2, с. 3]. При цьому, вчений далі зауважує, що точність та правильність визначення змісту оціночних понять адміністративного судочинства в процесі їх застосування залежить не тільки від конкретних обставин справи, а й від рівня правосвідомості особи, яка застосовує правову норму, від її професійного рівня та ступені процесуальної незалежності [2, с. 4].

На наш погляд, навіть при належному рівні правосвідомості у суб'єкта правозастосування, не можна визнати досконалим підхід до визначення підстав забезпечення позову в адміністративному судочинстві, адже його існування залежить від обставин, які можуть виникнути в майбутньому.

Так, Ю.О. Серебрякова відзначає, що причиною виникнення проблем правозастосування в окресленій сфері є те, що в якості основи вжиття заходів забезпечення позову використовується конструкція, основою якої є припущення, яке завжди має суб'єктивний характер та може бути доведене тільки у точних науках [16, с. 220].

Т.В. Пашковська наголошує, що важко довести те, що лише передбачається; очевидність наявності підстав забезпечення позову для суду не очевидна [13].

Таким чином, ключова проблема визначення підстав забезпечення позову в адміністративному судочинстві полягає у їх залежності від обставин, які не існують на момент вирішення питання про забезпечення позову. Через це позивачі, обґрунтовуючи наявність підстав для забезпечення позову, вимушені посилалися виключно на власні міркування або прогнози, підтвердити які апіорі не в змозі.

Одним із варіантів вирішення цієї проблеми практики вбачають напрацювання (насамперед, через судову практику) єдиного підходу до вирішення питань, які виникають під час здійснення заходів щодо забезпечення позову [17]. Позитивно оцінюючи спробу практиків сформулювати єдиний підхід до вирішення окресленої проблеми, доводиться констатувати її безперспективність із огляду на неспроможність охоплення всіх можливих обставин, які можуть виникнути у випадку не забезпечення адміністративного позову.

Міркуючи над можливими варіантами вирішення цієї проблеми, варто звернути увагу на наступне.

Системний аналіз адміністративного процесуального законодавства дає право дійти висновку про дію в адміністративному судочинстві презумпції неправомірності рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень, адже саме на цього суб'єкта покладається обов'язок довести правомірність його дій чи рішення.

М.А. Маркуш ґрунтовно стверджує, що адміністративне судочинство – це специфічний вид судочинства, де твердження особи про порушення прав вважаються правомірними, поки владний суб'єкт не доведе перед судом протилежне [18]. На доцільності запровадження презумпції правомірності дій і правової позиції громадянина наголошує і М.М. Тищенко [19, с. 182].

Отже, з огляду на презумпцію неправомірності рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень, логічним є ініціювати зупинення їх дій або виконання шляхом вжиття заходів забезпечення позову. Поряд із цим, такий підхід може породити значні зловживання із боку позивачів, адже звернення до суду навіть із необґрунтованим позовом стане наслідком зупинення дії рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень, а у випадку неодноразових оскаржень або вчинення інших зловживань процесуальними правами відстрочення їх виконання можна буде затягти на значний період.

В світлі цього варто звернути увагу на наступний аспект. Закріплені в КАСУ підстави забезпечення позову спрямовані виключно на захист прав позивача. Поряд із цим, С.А. Кузнецов слушно наголошує, що неприпустимо зупинення дії актів, рішень державних та інших контрольованих органів, якщо є підстави вважати, що призупинення дії акта, рішення може порушити баланс інтересів заявника та інтересів третіх осіб, публічних інтересів, а також може спричинити за собою втрату можливості виконання оскаржуваного акта в разі відмови в задоволенні вимоги заявника по суті [20, с. 109].

На необхідності врахування інтересів іншої сторони адміністративного спору наголошує і Г.А. Медвідчук, яка, розглядаючи випадок про зупинення дії рішення про оголошення результатів торгів та заборону укладати державний контракт із переможцем, відзначає, що, у випадку задоволення заяви про забезпечення позову, у такий спосіб було б порушено права третіх осіб, зокрема дітей, оскільки «відповідач мав укласти договір з ТОВ щодо надання послуги з харчування дітей, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи в навчальних закладах, розташованих на територіях радіоактивного забруднення Волинської області» [10, с. 176].

Відтак, одне з ключових завдань процесуальних норм, які регламентують ужиття судом заходів до забезпечення позову, є досягнення балансу між правом позивача на ефективний захист свого порушеного права та правом відповідача заперечувати проти адресованих йому вимог у будь-який дозволений законом спосіб, не зазнаючи при цьому надмірних і невинуватених обмежень.

Звісно, зупиняючи дію постанови про накладення на заявника штрафних санкцій у великому розмірі, варто замислитися над тим, чи не використовує заявник своє право на ініціювання забезпечення адміністративного позову всупереч його призначенню, а саме задля отримання часу для приховування майна або грошових коштів тощо. Не варто виключати й інші мотиви зловживання заявником зазначеним правом.

Наведені аргументи безспірно підтверджують необхідність врахування інтересів відповідача або третіх осіб при вирішенні питання про забезпечення адміністративного позову.

Одним із варіантів забезпечення захисту прав та інтересів відповідачів по адміністративним справам може стати впровадження в адміністративне судочинство інституту зустрічного забезпечення, який передбачено Господарським процесуальним кодексом України та Цивільним процесуальним кодексом України. Відмову від впровадження цього інституту в адміністративне судочинство розробники проекту КАСУ аргументували наявністю в кодексі обмеженого кола засобів забезпечення позову [21].

Звісно, «перелік способів забезпечення позову та доказів в адміністративному судовому процесі вужчий, ніж у господарському та цивільному процесі, і обмежується зупиненням дії оскаржуваних рішень суб'єкта владних повноважень, заборону або зобов'язанням вчинити дії щодо предмету спору» [21], при цьому вагома їх частина має майновий характер. Як відзначає А.А. Музиченко, «стрімкий розвиток суспільних відносин вніс свої корективи, наразі більшість адміністративних справ, які розглядаються в порядку адміністративного судочинства подані суб'єктами владних повноважень до фізичних чи юридичних осіб і стосуються стягнень заборгованості, фінансових санкцій тощо» [15, с. 117].

Поряд із цим, на противагу права позивача на застосування заходів забезпечення позову відповідач має бути наділений правом на застосування зустрічного забезпечення. Саме у такий спосіб можна збалансувати інтереси сторін адміністративного судочинства. Наведені факти свідчать про не конструктивність відмови від застосування цього процесуального інституту в адміністративному судочинстві у випадку, якщо предмет оскарження пов'язаний із сплатою грошових сум.

Висновки. Викладені вище роз'яснення, думки і приклади судової практики дозволяють дійти висновку про те, що закріпленні у КАСУ підстави забезпечення позову є перепонами для застосування на практиці цього інституту адміністративного процесуального права.

Для вирішення цієї проблеми доцільно щодо позовів, предмет спору по яким пов'язаний із сплатою грошових сум, закріпити презумпцію існування обставин, які вказують на те, що невиконання таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду або істотно ускладнити чи унеможливити ефективний захист або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся або має намір звернутися до суду, оскільки неможливість доказування відповідного припущення та фактів є серйозною перешкодою для застосування забезпечення позову сьогодні у правозастосовній сфері. Це дозволить звільнити позивача від обов'язку доведення вищезгаданих обставин.

При цьому у випадку, якщо предмет спору пов'язаний із сплатою грошових сум, доцільно впровадити в адміністративне судочинство інститут зустрічного забезпечення, що здатне гарантувати сплату суб'єктом оскарження штрафних санкцій у випадку відмови суду у задоволенні його позовних вимог. Якщо позивач не має намірів створення перешкод виконанню рішення суб'єкта владних повноважень, яким на нього покладені штрафні санкції, то він має внести оспорювану позивачем суму на депозит суду або надати інші гарантії своєї фінансової спроможності.

Вище наведені пропозиції доцільно викласти у ст. 150 КАСУ.

Реалізація запропонованих змін в адміністративному процесуальному законодавстві буде сприяти підвищенню ефективності інституту заходів забезпечення позову у адміністративному судочинстві.

Література:

1. Кодекс адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 р. № 2747-IV (у редакції Закону від 03 жовтня 2017 р. № 2147). *Відомості Верховної Ради України*. 2017. № 48. Ст. 436.
2. Мойсеєнко Г.В. Оціночні поняття в адміністративному судочинстві України : дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: 12.00.01 ; Держ. вищ. навч. закл. «Запоріж. нац. ун-т». Запоріжжя, 2017. 222 с.
3. Писаренко Н.Б. Концептуальні основи адміністративного судочинства в Україні : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 ; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2019. 38 с.
4. Руденко А. В. Адміністративне судочинство: становлення та здійснення: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.2007 ; Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2006. 209 с.
5. Сіліч І.І. Гарантії забезпечення прав і свобод громадян в адміністративному процесі: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2008. 198 с.
6. Про практику застосування адміністративними судами окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України під час розгляду адміністративних справ : Постанова пленуму Вищого адміністративного суду України від 06 березня 2008 р. № 2. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0002760-08> (дата звернення: 15.09.2019).
7. Про узагальнення практики застосування адміністративними судами першої інстанції глав 1-4 розділу III Кодексу адміністративного судочинства України під час розгляду та вирішення адміністративних справ : Постанова пленуму Вищого адміністративного суду України від 29 вересня 2016 р. № 14. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0014760-16> (дата звернення: 15.09.2019).
8. Ухвала Подільського районного суду міста Києва від 06 березня 2019 р., судова справа № 826/17613/18. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/80286783> (дата звернення: 15.09.2019).
9. Ухвала Окружного адміністративного суду міста Києва від 24 грудня 2018 р., судова справа № 640/21213/18. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/78850849> (дата звернення: 15.09.2019).
10. Медвідчук Г.А. Проблеми забезпечення адміністративного позову в Україні. *Адміністративне право і процес*. 2016. № 1 (15). С. 174–183.
11. Ухвала Харківського окружного адміністративного суду від 15 лютого 2019 р., судова справа № 01-07/2/19. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/79837581> (дата звернення: 15.09.2019).
12. Ухвала окружного адміністративного суду міста Києва від 11 травня 2018 р., судова справа № 826/7320/18. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74073544> (дата звернення: 15.09.2019).
13. Пашковська Т.В. Забезпечення позову в адмінпроцесі: відмовити не можна задовольнити. *Юридична газета*. 2015. № 50-51 (496-497). URL: <http://yur-gazeta.com/publications/events/zabezpechennya-pozovu-v-adminprocesi-vidmoviti-ne-mozhna-zadovolniti.html> (дата звернення: 15.09.2019).
14. Рим Т.О. Інститут забезпечення позову: новели законодавства. *Право України*. 2017. № 9. С. 137–145.
15. Музиченко А. А. Вжиття заходів забезпечення позову як підстава для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. 2011. № 88. С. 116–118.
16. Серебрякова Ю.О. Щодо підстав застосування заходів забезпечення позову в адміністративному судочинстві. *Правничий часопис Донецького університету*. 2011. № 1 (25). С. 217–222.
17. Середа А.О. Як захистити права в разі отримання наказу про проведення документальної планової перевірки. URL: <https://uteka.ua/publication/commerce-12-proverki-i-yuridicheskaya-podderzhka-4-kak-zashchitit-prava-pri-poluchenii-prikaza-o-provedenii-dokumentalnoj-planovoj-proverki>. (дата звернення: 15.09.2019).
18. Окрема думка судді Конституційного Суду України Маркуш М.А. стосовно Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України, законів України «Про Вищу раду юстиції», «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо недопущення зловживань правом на оскарження». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-11/conv/print> (дата звернення: 15.09.2019).
19. Тищенко Н.М. Адміністративно-процесуальний статус громадянина України: проблеми теорії і пути совершенствования. Харків : Право, 1998. 268 с.
20. Кузнецов С.А. Обеспечительные меры в гражданском и административном судопроизводстве. Москва : Волтерс Клувер, 2010. 116 с.
21. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» № 6232 від 23 березня 2017 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=61415 (дата звернення: 15.09.2019).

Martsinkevich S. Regarding the grounds of claim in administrative proceedings

Summary. The article is devoted to the investigation of determining the grounds for securing a claim in administrative proceedings. On the basis of the analysis of the provisions of the Code of Administrative Judiciary of Ukraine and case law, the peculiarities of determining the grounds for securing a claim in administrative proceedings are considered. It is established that the grounds for securing a claim in administrative proceedings, the definition in the Code of Administrative Judiciary of Ukraine are not sufficiently specified, which complicates their practical implementation and causes abuse in the use of the institute for securing a claim. It was emphasized that the key problem in determining the reasons for securing a claim in administrative proceedings lies in their dependence on circumstances that do not exist at the time when the issue of securing the claim is resolved. Because of this, the plaintiffs, having justified the existence of the grounds for securing a claim, are forced to rely solely on their own considerations or projections, which are impossible to confirm even a priori. It is argued that one of the key tasks of the procedural rules governing court action to secure a claim should be to strike a balance between the plaintiff's right to effectively protect his or her violated right and the defendant's right to object to any claim addressed to him in any manner permitted by law, with excessive and unjustified restrictions.

On the basis of the conducted research and in view of the presumption of illegality of decisions, actions or omissions of the subject of power, it is proposed in respect of claims, the subject of dispute on which is connected with the payment of monetary sums, to establish the presumption of existence of circumstances indicating that the non-use of such measures may significantly complicate or prevent the enforcement of the court decision, or significantly impede or prevent the effective protection or restoration of the plaintiff's violated or disputed rights or interests for which he has sought or has Amir to go to court, since the inability to prove the relevant assumptions and facts is a serious obstacle to the application of a lawsuit today in the law enforcement field. It is emphasized that such a lawsuit should be instituted in such administrative proceedings by a counter-collateral institution capable of guaranteeing the payment of a penalty by the subject if the court refuses to satisfy its claims. It is emphasized that if the plaintiff does not intend to impede the enforcement of the decision of the power subject to penalties, he or she should deposit the amount disputed by the plaintiff on the court deposit or provide other guarantees of his financial capacity.

Key words: administrative lawsuit, court, subject of power, lawsuit, legal grounds, counterclaim, presumption of unlawfulness, court order.